

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Městská část Praha – Klánovice** se sídlem U Besedy 300, Praha 9, zastoupen JUDr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Nad Šutkou 1811/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství** se sídlem Těšnov 17, Praha 1 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2015, č. j. 87370/2014-MZE-15111

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. 2. 2015, č. j. 87370/2014-MZE-15111 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Davida Černého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2015, č. j. 87370/2014-MZE-15111, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí ze dne 18. 11. 2014, č. j. MHMP-1378502/2014/OZP—II/R-273/Ro a to tak, že rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 11. 2014 bylo pod výrokem II. a výrokem III. tohoto rozhodnutí změněno tak, že se Městská část Praha – Klánovice dopustila spáchání správních deliktů, které jsou popsány v měnicím výroku napadeného rozhodnutí s tím, že ve zbytku bylo odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 11. 2014 potvrzeno.

Žalobce v žalobě pod bodem I. namítal, že nedošlo ke spáchání správního deliktu a že sankce za správní delikt lze ukládat pouze na základě zákona a nikoliv na základě výkladu správního orgánu, který je výkladem rozšiřujícím. Poukázal na znění ustanovení § 8 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o vodovodech a kanalizacích*“), tato ustanovení stanoví povinnost umožnit napojení, resp. připojení k vodovodu nebo kanalizaci jiného vlastníka, není zřejmé, v čem spočívá povinnost vlastníka vodovodního či kanalizačního řádu, zda lze povinnosti dostát aktivním jednáním či nekonáním. Není zřejmé, zda má být výslovně dán souhlas k napojení či připojení anebo postačí, že nemá takovému napojení či připojení bránit. Výklad, že správní delikt může být spáchán i neudělením souhlasu k napojení či připojení považuje žalobce za nesprávný (bod písm.a.). Dále žalobce namítal, že napojení na vodovod nebo kanalizaci podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích a připojení k vodovodu nebo kanalizaci podle § 8 odst. 5 uvedeného zákona jsou dva technicky a právně rozdílné instituty. Rozdílnost vyplývá již z toho, že napojení podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích je podmíněno uzavřením písemné dohody podle § 8 odst. 3 tohoto zákona. V případě připojení podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích není takovou dohodu třeba uzavírat. Odlišnost obou institutů se pak promítá i v maximální výši možné uložené pokuty. Žalobce nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, že zaměňování termínu napojení a připojení není důvodem k vydání nesouhlasu s tím, že zásadní je projektová dokumentace s návrhem inženýrských sítí. Je na subjektu, který žádá o připojení či napojení, aby jasně specifikoval, co vlastně chce (písm.b. žaloby). Dále žalobce s odkazem na ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích uvedl, že za žádost o napojení na vodovod podle tohoto ustanovení je možno považovat až podání společnosti UBM Klánovice s.r.o. ze dne 9. 7. 2014, do tohoto podání se uvedená společnost domáhala pouze připojení na vodovod či kanalizaci (bod c. žaloby). Pokud jde o povinnost umožnit připojení na vodovod podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, je tato povinnost podmíněna mimo jiné technickými možnostmi těchto zařízení. Z projektové dokumentace je zřejmé, že tyto podmínky nebyly splněny, zejména navrhované zdvojení stávajících vodovodů a kanalizací bylo v rozporu s generelem odkanalizování a zásobení pitnou vodou a Městskými standardy vodárenských a kanalizačních zařízení na území hl. města Prahy. Technická možnost připojení podle komentáře k zákonu o vodovodech a kanalizacích je dána i tlakovými poměry vodovodu. V Klánovicích se v minulosti objevovaly opakované stížnosti na nízký tlak vody, společnost UBM Klánovice s.r.o. nedoložila žádný dokument, který by se seriózně výpočtem tlaku po napojení nového vodovodu a připojení dalších nemovitostí na vodovod zabýval. Podle původně předložené dokumentace nebylo možno souhlas s napojením nebo připojením na vodovod ani kanalizace ve vlastnictví žalobce udělit. Správní orgány se otázkami technických možností připojení nezabývaly (bod d. žaloby). Dále žalobce namítal, že vodovod a kanalizace a pozemek, který chce developer - společnost UBM Klánovice s.r.o. - připojit a napojit leží na území jiných městských částí a katastrálních území, nejde ani o pozemky sousední, zcela ignorováno bylo vlastnictví třetích osob k pozemku parc. č. 1593/2 v katastrálním území Klánovice, který odděluje pozemek žalobce a žalovaného (bod e. žaloby).

Pod bodem II. žaloby žalobce namítal, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, rozhodující orgán se neřídil zásadou přiměřenosti, žalobce je malou městskou částí, trest negativně ovlivní rozpočet. Zejména pak odepřením souhlasu nemohla společnost UBM Klánovice s.r.o. vzniknout žádná újma v podobě nemožnosti provádět výstavbu, když řešení připojení na vodovod a kanalizaci byla jednou z mnoha překážek, proč výstavba nemohla a nemůže probíhat. Správní delikt tak neměl žádné materiální škodlivé důsledky ani pro

žadatele ani pro kohokoliv jiného. Územní řízení stále běží, dosud nebylo vydáno meritorní rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím právního zástupce požádal postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím o sdělení pravomocných rozhodnutí v roce 2014 a v prvním čtvrtletí roku 2015. Ze zaslaných informací vyplynulo, že v tomto období byla kromě žalobce pravomocně uložena pouze jedna pokuta za delikt podle § 33 odst. 3 písm. a) a § 33 odst. 3 písm. c) zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž původně uložená částka ve výši 10.000,- Kč byla snížena na částku 3.000,- Kč. V tomto kontextu je žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč šikanózní a nepřiměřená. Odepření souhlasu trvalo poměrně krátkou dobu, poté byl souhlas udělen. Váhání městské části s udělením souhlasu bylo do značné míry důsledkem omluvitelného vyjasňování si úlohy a možnosti či povinnosti městské části souhlas udělit či odepřít, když městská část zastává legitimně negativní stanovisko k umístění a výstavbě urbanistického celku jako takového. Ze všech důvodů v žalobě uvedených žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na povinnosti vyplývající z ustanovení § 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, a tyto povinnosti jsou uloženy proto, aby bylo zajištěno zásobování obyvatelstva pitnou vodou a zároveň odvod odpadních vod, což představuje realizaci ústavně garantovaného základního lidského práva na příznivé životní prostředí v širším smyslu. Nestačí umožnit pouze připojení na technické úrovni, ale v prostředí právního státu je třeba vydat i nezbytné souhlasy administrativní, tak aby mohla být realizace stavby povolena. Pokud by tato povinnost nezahrnovala povinnost vydat příslušné vyjádření, stalo by se celé ustanovení fakticky neaplikovatelným a byla by zmařena či ztížena možnost naplnění základních cílů právní úpravy vodovodů a kanalizací. Žalovaný odkázal na stanovisko věcně příslušného odboru státní správy ve vodním hospodářství a správy povodí, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V příloze k vyjádření k žalobě žalovaný zaslal Stanovisko odboru státní správy ve vodním hospodářství a správy povodí ze dne 5. 6. 2015, č. j. 27505/2015-MZE-15111, ve kterém tento orgán uvedl, že povinnosti vlastníků vodovodů a kanalizací jsou v ustanovení § 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích jasně definovány, protiprávního jednání se lze dopustit i neudělením souhlasu k napojení či připojení. Žalobce měl vyvinout takovou činnost a projevit svoji vůli tak, aby bylo patrné, že umožnil napojení či připojení vodovodu nebo kanalizace. Místo toho původní souhlasy ze dne 23. 11. 2009 a 9. 2. 2009 zrušil a vyslovil dne 30. 6. 2010 nesouhlas, resp. odvolal všechny souhlasy s připojením i napojením. Uvedl, že téměř jakýkoliv delikt lze spáchat jednáním i nekonáním. V daném případě žalobce svým úkonem, jednáním, ze dne 25. 4. 2012 vyslovil nesouhlas s připojením a napojením, dalším svým jednáním, konáním, ze dne 30. 6. 2010 zrušil svou souhlas s napojením a připojením. Poukázal na vyhlášku č. 503/2006 Sb. o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, z níž vyplývá povinnost stavebníka žádosti o územní řízení doložit mimo jiné i stanovisko vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení. Je pravdou, že ustanovení § 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích upravuje dva rozdílné instituty, při projednávání je však důležitá projektová dokumentace, která byla žadatelem předložena spolu se žádostí. Pokud žalobce měl pochybnosti, zda se jedná o napojení nebo připojení, měl vyzvat žadatele ke konkretizaci. Pokud žalobce uvádí, že stavebník až dne 9. 7. 2014 požádal o souhlas s napojením, tedy do té doby žádal o souhlas s připojením, poukázal na to, že toto tvrzení je v rozporu s vlastním úkonem žalobce ze dne 9. 2. 2009, ve kterém souhlasil s napojením. Pokud žalobce namítá technické důvody, které neumožňují napojení, uvedl, že tato otázka je předmětem územního řízení, kdy se předložený projekt z tohoto hlediska zkoumá. Skutečnost,

že jsou v zemi vedle sebe položeny dva shodné řady, nebrání tomu, aby se ten ve vlastnictví stavebníka napojil na řad ve vlastnictví žalobce. Pokud žalobce poukazoval na stížnosti občanů na nízký tlak vody, jde o argument, který žalobce uvedl až v rámci podané žaloby, navíc toto tvrzení žádným způsobem nedokládá. Prvostupňový správní orgán pečlivě zkoumal všechna hlediska Pražské vodohospodářské společnosti a.s. a Pražských vodovodů a kanalizací a.s., zabýval se i písemnostmi žalobce a v žádném z těchto podkladů nedohledal informaci o tom, že by kapacitní nebo technické možnosti bránily napojení či připojení. Přesto za účelem ověření skutečného stavu oslovil Pražskou vodohospodářskou společnost a.s. jako správce vodojemu Kozinec a správce čistírny odpadních vod Klánovice, nezjistil žádné kapacitní ani technické problémy, které by bránily připojení nebo napojení. K námitkám, že nejde o sousedící pozemky, uvedl, že žalobce jako vlastník kanalizační a vodovodní sítě se měl vyjádřit k záměru žadatele. Vlastnictví jednotlivých pozemků je řešeno v následných navazujících řízeních. Městská část Praha – Klánovice je součástí obce Prahy, které je uceleným územím a které má mimo jiné ucelený systém odkanalizování a zásobování pitnou vodou. Jednotlivé městské části nemohou být od sebe striktně odděleny, jelikož jsou na tento systém vázány a jsou součástí jedné obce. Pokud jde o výši uložené pokuty, uvedl, že pokuta byla uložena v polovině sazby stanovené v ustanovení § 33 odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích. Nelze souhlasit s tvrzením o poměrně krátké době páchání správních deliktů, když je nutno započítat minimálně období od 30. 6. 2010 až do 26. 5. 2014. Při rozhodování o výši pokuty byla zohledněna zákonem stanovená hlediska, správní orgán věnoval zvýšenou pozornost finančním možnostem žalobce. Své rozhodnutí správní orgán opíral o průměrný roční rozpočet žalobce, který činí cca 16 milionů korun, proto dospěl k závěru, že uložená pokuta nebude mít za následek citelné ohrožení finančního rozpočtu ani omezení či poškození hospodaření žalobce. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že šlo o formální delikt, žalobce nemohl předpokládat délku správního řízení. K odkazu na pokutu uloženou v jiné věci uvedl, že žalovaný jako odvolací orgán nemá evidenci všech pokut, které byly uloženy krajskými úřady, ale pouze ty, proti nimž bylo ve sledovaném období podáno odvolání. Zohlednit je nutno i konkrétní okolnosti spáchání správního deliktu.

Při jednání setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby s tím, že nedošlo ke správnímu deliktu, protože obec nevěděla, co developer požaduje. Pokud jde o zákonem stanovenou povinnost umožnit napojení uvedl, že obec aktivně tomuto napojení nebránila. Na kapacitní podmínky poukazoval žalobce už ve správním řízení. Nebyly splněny technické podmínky, pozemky developera jsou na jiném katastrálním území, pozemky spolu ani nesousedí. Pokutu považuje žalobce za nepřiměřenou, nebyla respektována hlediska uvedená v § 34 odst. 2 zákona, nebylo přihlédnuto k tomu, že povinnost je nevyjasněná, nebylo zohledněno to, že souhlas již byl obcí vydán a nedošlo k žádným materiálním důsledkům. V závěrečném návrhu zástupce žalobce s odkazem na žalobu zdůraznil, že zákon rozlišuje napojení a připojení, do 9. 7. 2014 nebyla žádná žádost o napojení podána, pouze o připojení. Sankce byla uložena za odmítnutí napojení, ačkoliv napojení nebylo developerem požadováno. Navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl. Zástupce žalovaného s odkazem na vyjádření k žalobě a stanovisko věcného odboru poukázal na to, že žádosti developera žalobce v roce 2009 zcela vyhověl, odvolal tento souhlas až následně. Nedůvodnou argumentaci shledal i v tvrzení žalobce, že nemovitosti developera se nacházejí v katastrálním území jiné městské části. Tato skutečnost je irelevantní, rozhodné je to, aby nemovitosti byly řádně napojeny a připojeny na vodovodní a kanalizační řady. Žalobce tomu bránil necelé 4 roky, relevantním způsobem své jednání neodůvodnil. Až v podané žalobě argumentuje technickými problémy. Dle názoru žalovaného developer žádal o napojení i připojení na vodovodní a kanalizační řad, některé úkony učinil přímo, některé prostřednictvím projektové dokumentace. Správní orgány se vypořádaly i

s výší uložené pokuty, pokud žalobce požadoval jiná rozhodnutí, je nutno zdůraznit, že žalovaný jako odvolací orgán nemá informace o rozhodovací činnosti krajských úřadů, pokud proti jejich rozhodnutím není podáno odvolání.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že sdělením ze dne 19. 3. 2014 zahájil Magistrát hl. m. Prahy, Odbor životního prostřední řízení o podezření ze spáchání správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, které se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 4. 2012 vyslovil jako vlastník vodovodu a kanalizace nesouhlas s připojením navrhovaných 16 rodinných domků na klánovickou vodovodní a kanalizační síť, čímž porušil ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích.

Oznámením ze dne 6. 6. 2014 zahájil Magistrát řízení o podezření ze spáchání správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, jehož se měl žalobce porušením ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích dopustit tím, že na základě usnesení Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice ze dne 7. 6. 2010 přípisem ze dne 30. 6. 2010 vyslovil nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domků na klánovickou kanalizační síť. Současně zahájil řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích pro porušení ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, kterého se měl žalobce dopustit tím, že přípisem ze dne 30. 6. 2010 vyslovil nesouhlas s připojením navrhovaných 8 rodinných domků na stávající klánovickou vodovodní a kanalizační síť a pro podezření ze správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, kterého se žalobce měl dopustit porušením ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích tím, že přípisem ze dne 25. 4. 2012 vyslovil nesouhlas s připojením navrhovaných 8 rodinných domků na stávající klánovickou vodovodní a kanalizační síť.

Usnesením ze dne 11. 6. 2014 Magistrát obě zahájená řízení spojil.

K zahájenému řízení se žalobce vyjádřil podáním ze dne 30. 9. 2014, ve kterém v zásadě uvedl to, co uvedl v následně podané žalobě. Po provedeném řízení, v jehož průběhu byla do spisu založena stanoviska Pražské vodohospodářské společnosti a.s. a Pražských vodovodů a kanalizací a.s. a byl proveden výslech svědků ing. arch. T. K., S. K. a ing. I. M. bylo Magistrátem hl. m. Prahy, Odborem životního prostředí dne 18. 11. 2014 sp. zn. S-MHMP-330015/2014, č.j. MHMP-1387502/2014/OZP-II/R-273/Ro, že se Městská část Praha – Klánovice dopustila spáchání správního deliktu podle ustanovení § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích tím, že v rozporu s ustanovením § 8 odst. 4 tohoto zákona jako vlastník kanalizace vyslovila na základě Usnesení č. 13/2010 Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice ze dne 7. 6. 2010, přípisem ze dne 30. 6. 2010 nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domků na klánovickou kanalizační síť v lokalitě, jež je ve výroku tohoto rozhodnutí specifikována (výrok I. rozhodnutí). Pod bodem II výroku tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že Městská část Praha – Klánovice nedopustila správního deliktu podle ustanovení § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, jelikož nebylo prokázáno, že v rozporu s ustanovením § 8 odst. 5 tohoto zákona vyslovila přípisem ze dne 30. 6. 2010 nesouhlas s připojením navrhovaných 8 rodinných domků na klánovickou vodovodní a kanalizační síť, a to v lokalitě v této části rozhodnutí uvedené. Pod bodem III. výroku rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že Městská část Praha – Klánovice se nedopustila spáchání správního deliktu podle ustanovení § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, jelikož nebylo prokázáno, že v rozporu s ustanovením § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích jako vlastník vodovodu a kanalizace vyslovila dne 25. 4. 2012 nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domků na klánovickou vodovodní a

kanalizační síť v lokalitě zde uvedeně. Pod bodem IV. bylo pak rozhodnuto tak, že Městská část Praha – Klánovice se dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, když v rozporu s ustanovením § 8 odst. 5 uvedeného zákona vyslovila přípisem ze dne 25. 4. 2012 nesouhlas s připojením 8 rodinných domků na stávající klánovickou vodovodní a kanalizační síť v lokalitě zde uvedeně. Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena podle § 33 odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích pokuta ve výši 100.000,- Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč (bod V. a bod VI. výroku rozhodnutí).

V odůvodnění správní orgán popsal dosavadní průběh správního řízení. K výroku I. rozhodnutí konstatoval porušení ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, když z usnesení Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice ze dne 7. 6. 2010 č. 13/2010 a z dopisu starosty ze dne 30. 6. 2010 byl vysloven nesouhlas s napojením 16 rodinných domků na stávající řad. Dále bylo konstatováno, že důvodem měl být podnět občanů, kteří poukazují na vytíženost páteřní komunikace v dané lokalitě, zde se jedná o problematiku dopravní obslužnosti plánované výstavby 16 rodinných domků a napojení na stávající pozemní komunikace. Z doložených stanovisek Pražské vodohospodářské společnosti a.s. a Pražských vodovodů a kanalizací a.s. však vyplývá, že v době vyslovení nesouhlasu s napojením bylo toto napojení i s ohledem na kapacitní možnosti čistírny odpadních vod možné. Správní orgán se vypořádal s námitkou o zdvojení kanalizačního řádu s tím, že při rozhodování vycházel z předmětu žádosti a doslovného souhlasu účastníka řízení, který byl následně odvolán. Pokud jde o výrok II. rozhodnutí, správní orgán konstatoval, že nebylo prokázáno spáchání správního deliktu, které mělo spočívat v porušení ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, když původní stanovisko ze dne 9. 2. 2009 se týkalo pouze souhlasu s napojením na kanalizační síť, proto nelze dovozovat, že písemností ze dne 30. 6. 2010 byl zrušen i souhlas s připojením, neboť je pochybnost, zda byl přípisem ze dne 9. 2. 2009 vysloven. Pokud jde o výrok III. rozhodnutí, uvedl správní orgán, že nebylo s jistotou prokázáno spáchání správního deliktu, které mělo spočívat v porušení ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích sdělením ze dne 25. 4. 2012, žalobce nemohl vyslovit nesouhlas s napojením, protože to nebylo předmětem žádosti ze dne 17. 4. 2012, tedy ani nesouhlasu ze dne 25. 4. 2012. Pokud jde o výrok IV. rozhodnutí, uvedl správní orgán s odkazem na ustanovení § 97 odst. 1 a § 94 odst. 3 zákona č. 131/2000 o hl. m. Praze, že ve sdělení starosty ze dne 25. 4. 2012 projevil starosta navenek vůli městské části, která byla vytvořena usnesením zastupitelstva městské části č. 13/2010 ze dne 7. 6. 2010. Správní orgán se vypořádal s otázkou namítané nutné součinnosti s nadřízeným správním orgánem v souvislosti s převodem majetku, poukázal na stanoviska vodohospodářských společností - Pražské vodohospodářské společnosti a.s. a Pražských vodovodů a kanalizací a.s.- a uzavřel, že přípisem ze dne 25. 4. 2012, kterým byl vysloven nesouhlas s připojením 8 rodinných domků na stávající klánovickou vodovodní a kanalizační síť, byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Pokud jde o výši uložené pokuty, uvedl, že byla použita absorpční zásada. Za přitěžující okolnost byla považována skutečnost, že ode dne spáchání správního deliktu 30. 6. 2010, kdy byl souhlas s napojením na kanalizační síť odvolán, nedospěl stavebník k získání souhlasu s napojením, současně bylo přihlédnuto k tomu, že nesouhlas nebyl ze strany vlastníka sítě odůvodněn. Za polehčující okolnost byla považována skutečnost, že je sporné, zda společnost UBM Klánovice s.r.o. učinila kroky k znovuzískání souhlasu s napojením, a to z důvodu zmatečnosti podávaných žádostí a vydávaných stanovisek (záměna termínů napojení a připojení). Není tedy vinou jen účastníka řízení, že souhlas napojením nebyl vydán. Pokud jde o nesouhlas s připojením ze dne 25. 4. 2012 byla rovněž zohledněna doba jednání s tím, že souhlas s připojením získal stavebník až 26. 5. 2014. Po zhodnocení uvedených skutečností byla uložena pokuta v polovině zákonné sazby. Po zhodnocení

závažnosti správních deliktů s přihlédnutím k majetkovým poměrům účastníka řízení (roční výše příjmu do rozpočtu cca 16 milionů Kč) není uložena pokuta likvidační, avšak lze ji považovat za dostatečnou jako trest za spáchání deliktu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že skutek uvedený pod bodem I. rozhodnutí byl prekludován a trvá na tom, že městská část postupovala podle zákona, předchozí žádosti o připojení odkazovaly na projektovou dokumentaci, ze které je patrné, že nesplňuje technické možnosti připojení, což dokládá i nově podstatně přepracovaná žádost ze dne 9. 7. 2014. Pokud jde o porušení ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích je pravdou, že došlo k odvolání původně vydaného souhlasu. Již v lednu 2013 však bylo společnosti UBM Klánovice s.r.o. doručeno stanovisko, kde byl souhlas vysloven, což bylo potvrzeno usnesením zastupitelstva městské části ze dne 26. 4. 2014.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán napadeným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2015 a to tak, že byl změněn výrok II. a výrok III. odvoláním napadeného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 11. 2014. Změna spočívala v tom, že žalovaný dospěl k závěru, že se Městská část Praha – Klánovice dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) porušením ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, když vyslovila na základě usnesení č. 13/2010 Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice a přípisem ze dne 30. 6. 2010 nesouhlas s připojením navrhovaných 8 rodinných domků (změna výroku II.) a dále změna spočívala v tom, že žalovaný rozhodl tak, že Městská část Praha – Klánovice se dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť bylo prokázáno, že v rozporu s § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích vyslovila dne 25. 4. 2012 nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domků na klánovickou vodovodní a kanalizační síť (změna výroku III. odvoláním napadeného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy). Ve zbytku bylo odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že nedošlo k zániku odpovědnosti za správní delikt spáchaný dne 30. 6. 2010, protože zákonem stanovená lhůta je lhůtou pro zahájení správního řízení, nikoliv pro rozhodnutí o správním deliktu a pokud jde o úpravy projektu uvedl, že byly prováděny za účelem získání souhlasu s napojením či připojením nastávající infrastrukturu, v důsledku zrušení souhlasu s napojením na kanalizační řád došlo ke změně projektu a ke zdvojení řadů. Zaměňování termínů napojení a připojení není důvodem k vydání nesouhlasu, zásadní je projektová dokumentace. Ve vyslovení nesouhlasu ze dne 25. 4. 2012 nejsou uvedeny řádné důvody, nesouhlas ze dne 30. 6. 2010 je odůvodněn vytížeností komunikace a nedostatečnou kapacitou čistírny odpadních vod, ačkoliv kapacita Čistírny odpadních vod Klánovice byla podle přiložených stanovisek vodohospodářských společností po celou dobu dostatečná. Dále žalovaný konstatoval, že správní delikt neumožnění napojení či připojení není spáchán pouze vydáním nesouhlasu, ale i neudělením souhlasu. Žalovaný má za to, že došlo k naplnění skutkové podstaty správních deliktů, proto změnil výrok I. a II. napadeného rozhodnutí Magistrátu a poukázal na délku trvání správních deliktů, mohla být provedena změna odvoláním napadeného rozhodnutí, nedošlo k porušení ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když odvolateli nebyla uložena žádná nová povinnost a nebyl zkrácen na právu podat odvolání. Žalovaný nezměnil výši uložené pokuty, její výše má dostatečně výchovný charakter a je přiměřená a odpovídá ustanovení § 33 odst. 9 zákona o vodovodech a kanalizacích.

Ve spise je založeno stanovisko Městské části Praha – Klánovice ze dne 9. 2. 2009, č.j. MCPKL00311/2009 ve věci projektu Rodinné domy Klánovice (k.ú. Horní Počernice).

Z hlediska napojení a uložení inženýrských sítí je konstatováno, že byla zjišťována kapacita čistírny odpadních vod, souhlas s napojením daly PVS a.s. a PVK a.s., které shodně ve svých vyjádřeních konstatují, že čistírna odpadních vod kapacitně vyhovuje. Proto z hlediska Městské části Praha – Klánovice byl vysloven závěr, že na základě předložených stanovisek lze souhlasit v tomto stupni řízení s napojením výstavby 16 rodinných domků na kanalizační řad v Klánovicích a souvisejícím uložení inženýrských sítí. Souhlas je vydán s podmínkou, že pro stavební povolení bude městské části předložena upravená projektová dokumentace se zapracovanými připomínkami Ing. A. a znovu odsouhlasena provozovatelem kanalizačního řadu.

Ve spise je dále založeno usnesení Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice ze dne 7. 6. 2010 č. 13/2010, ze které je patrné, že zastupitelstvo ruší stanovisko Městské části Praha – Klánovice vyjádřené v dopise ze dne 9. 2. 2009 č. j. MCPKL00311/2009. Ve spise je založeno sdělení ze dne 30. 6. 2010 č.j. MCPKL01624/2010 ve věci: „Oznámení o změně stanoviska k Villa Parku Klánovice“. V tomto oznámení je uvedeno, že na podnět občanů bydlících v severozápadní části Klánovic projednalo zastupitelstvo městské části dopravní situaci, od doby prvního vyjádření došlo v této oblasti k zahuštění zástavby a občané této lokality upozorňují na skutečnost, že páteční komunikace neodpovídá standardu místních komunikací, další navýšení provozu zhorší životní podmínky v předmětné lokalitě a ohrozí bezpečnost chodců, zejména dětí docházejících do místní základní školy. Zastupitelé tuto situaci vyhodnotili a schválili usnesení č. 13/2010, kterým ruší všechna dříve vydaná stanoviska k předmětné stavbě.

Ve spise je založeno sdělení Městské části Praha – Klánovice ze dne 25. 4. 2012 č.j. MCPKL00957/2012 ve věci: „Rodinné domy Klánovice (16 RD v ulicích Rodovská, Slatinská, V Jezevčinách) – připojení na kanalizační a vodovodní řady“, v něm je uvedeno, že Městská část Praha – Klánovice nesouhlasí s připojením navrhovaných rodinných domů na klánovickou vodovodní a kanalizační síť.

Ve spise je dále založeno sdělení Městské části Praha – Klánovice ze dne 28.1.2013, adresované společnosti UBM Klánovice s.r.o., v němž je uvedeno, že městská část požádala o stanovisko PVS a.s. o možnosti připojení a odvodu splaškových vod, uvedená společnost dne 15. 3. 2012 pod č. j. 228/12/2/02 uvedla, že s odváděním splaškových odpadních vod z navrhovaných 16 rodinných domků PČOV Klánovice souhlasí. Toto stanovisko městská část respektuje, současně je poukázáno na informaci o tom, že čistírna odpadních vod dosud není zkolaudována s tím, že městská část není vlastníkem (tím je hl.m. Praha) ani provozovatelem (tím je PVS a.s.).

Ve spise je dále založeno usnesení Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice ze dne 26. 5. 2014 č. 15/2014, ve kterém je uvedeno, že Zastupitelstvo Městské části Praha – Klánovice souhlasí s připojením na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích pro projekt výstavby 16 rodinných domků ve věci stavby „Rodinné domy Klánovice-16 RD v ulici Slatinská, Rodovská, V Jezevčinách – 1. etapa“ za podmínek, že zdrojování vodovodu a kanalizací bude v souladu s generelem odkanalizování a zásobení pitnou vodou v daném území a městskými standardy vodárenských a kanalizačních zařízení na území hl. m. Prahy a souhlas připojením udělí Pražské vodovody a kanalizace. Dále bylo rozhodnuto tak, že Úřad městské části Praha – Klánovice – Odbor výstavby se pověřuje k vydání souhlasného stanoviska k napojení na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích na výše uvedený projekt výstavby 16 rodinných domků.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobci byla uložena pokuta za 4 správní delikty. K naplnění skutkových podstat těchto správních deliktů mělo dojít dvěma úkony žalobce – jednak přípisem ze dne 30. 6. 2010, který byl vyhotoven na základě usnesení Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice ze dne 7. 6. 2010 č. 13/2010 (dále jen přípis ze dne 30. 6. 2010) a jednak přípisem ze dne 25. 4. 2012. Ve vztahu k oběma těmto úkonům bylo žalovaným uzavřeno, že došlo k naplnění skutkové podstaty jak správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a), tak správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, když došlo k porušení ustanovení § 8 odst. 4 a odst. 5 tohoto zákona.

Podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích jsou vlastníci vodovodu a kanalizace povinni umožnit napojení vodovodu nebo kanalizace jiného vlastníka, pokud to umožní kapacitní a technické možnosti.

Podle § 8 odst. 5 tohoto zákona je vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení.

Podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník vodovodu nebo kanalizace dopustí správního deliktu tím, že neumožní napojení vodovodu nebo kanalizace jiného vlastníka podle § 8 odst. 4.

Podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník vodovodu nebo kanalizace nebo jako provozovatel dopustí správního deliktu tím, že neumožní připojení na vodovod nebo kanalizaci podle § 8 odst. 5.

Zákon používá pojmy „*napojení*“ a pojem „*připojení*“, aniž by výslovně tyto pojmy definoval.

Pokud jde o pojem „*napojení*“ je z již zmíněného ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích zřejmé, že jde o napojení vodovodu a kanalizace jiného vlastníka na vodovod a kanalizaci stávající. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení je zřejmé, že v tomto ustanovení jsou upravena pravidla napojování vodovodů a kanalizací jiných vlastníků s tím, že napojující vlastník je povinen umožnit napojení jiného vodovodu či kanalizace, což vyplývá ze statusu tohoto zařízení, které slouží veřejné potřebě. Vlastník stávajícího vodovodního či kanalizačního řádu je povinen umožnit napojení jiného vodovodu či kanalizace vždy, jsou-li splněny kapacitní a technické možnosti.

Pokud jde o pojem „*připojení*“ je zřejmé, že ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích upravuje povinnost vlastníka vodovodu nebo kanalizace umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci, tedy připojit určitou nemovitost na vodovod a kanalizaci a dodávat této nemovitosti pitnou vodu, odvádět odpadní vody, čistit odpadní vody, opět za splnění podmínky, že to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Že

za připojení je nutno považovat připojení nemovitosti na stávající vodovod či kanalizaci lze dovodit např. i z ustanovení § 3 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, kterým je definována vodovodní přípojka jako část vodovodního vedení, která na vodovodní řad připojuje nemovitost, respektive připojuje vnitřní vodovod. Obdobně to platí o přípojce kanalizační, jež je definována v ustanovení § 3 odst. 2 tohoto zákona. Rovněž z definice pojmu odběratele podle § 2 odst. 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, podle něhož je odběratelem vlastník nemovitosti, která je připojena na vodovod a kanalizaci, zřejmé, že jde o připojení určité nemovitosti na stávající vodovodní či kanalizační řad.

Žalobce v podané žalobě pod bodem I. písm. a. žaloby namítal, že vůbec nedošlo ke spáchání správního deliktu. Žalobce namítal, že se nedopustil žádného jednání či opomenutí, které by bylo porušením zákona o vodovodech a kanalizacích, když ustanovení § 8 odst. 4 a odst. 5 tohoto zákona nejsou konkrétní. Stanoví sice povinnost umožnit napojení či připojení k vodovodu nebo kanalizaci, není však zřejmé, v čem povinnost vlastníka vodovodního a kanalizačního řadu spočívá, respektive není zřejmé, co má vlastník činit, aby dostál předmětnému ustanovení zákona. Nesouhlasí s výkladem žalovaného, že správní delikt není spáchán pouze vydáním nesouhlasu, nýbrž i neudělením souhlasu k napojení či připojení (písm. a. žaloby).

Z ustanovení § 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích vyplývá povinnost vlastníka vodovodního či kanalizačního řadu povinnost umožnit napojení nebo připojení k vodovodu nebo kanalizaci. Tato povinnost je formulována zcela jednoznačně. Námitku, že sankční odpovědnost byla vyvozena na základě výkladu žalovaného a nikoliv na základě zákona je nutno odmítnout. Skutkové podstaty správních deliktů, za které byla žalobci uložena pokuta, spočívají v závěru o porušení povinností stanovených v ustanoveních § 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích. Jak vyplývá z těchto ustanovení, jejichž citace je výše uvedena, je povinností vlastníka vodovodu nebo kanalizace umožnit napojení a připojení jiným subjektům, nebrání-li tomu kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Jde o povinnost ze zákona, není třeba výkladu uvedených ustanovení. Skutečnost, že není zákonem stanoveno, jakou formou má dojít ke splnění této povinnosti, neznamená, že je vlastník uvedených řadů splnění této povinnosti zproštěn. V případě, že je vlastník vodovodu či kanalizace požádán o to, aby umožnil napojení nebo připojení na jím vlastněný řad, je jeho povinností toto napojení umožnit (za splnění zákonem stanovených podmínek kapacitních a technických možností), tedy musí navenek projevit vůli o tom, že toto napojení či připojení umožní, respektive vůli o tom, že napojení či připojení není z technických či kapacitních důvodů možné. Formy stanoviska vlastníka mohou být různé, nicméně je zřejmé, že postačí zcela neformální úkon, který vůli vlastníka vyjadřuje. Zákon nestanoví žádnou konkrétní formu, lze oprávněně požadovat, aby vůle vlastníka vodovodů či kanalizací byla jednoznačně vyjádřena. V daném případě zcela nesporně nelze odhlédnout od úzké souvislosti s právní úpravou, jež je provedena stavebním zákonem a vyhláškami, které tento zákon provádějí, kdy stavebník v různých stádiích řízení je povinen předložit řadu dokladů, mezi něž patří i doklady, prokazující, zda navrhované stavby bude možno napojit a připojit k vodovodu nebo kanalizaci. Rozhodně tedy nepostačí nečinnost vlastníka vodovodu nebo kanalizace s tvrzením, že napojení či připojení nebude bránit. Ostatně žalobce s formu svého vyjádření problém neměl, neboť svá stanoviska zcela jednoznačně vyjádřil. To, že tak neučinil v souladu se zákonem je otázka jiná. Uvedené námitky neshledal soud důvodnými.

Důvodnými nebyly shledány ani námitky, v nichž žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že porušení zákonem stanovené povinnosti lze spatřovat i v neudělení souhlasu

k napojení či připojení. Jak již bylo uvedeno, zákon žádnou konkrétní formu ani žádný obsah stanoviska, které je povinen vlastník vodovodů či kanalizací vyjádřit v tom směru, že dostojí své povinnosti umožnit napojení či připojení k vodovodu nebo kanalizaci nestanoví. Z logiky věci je však zřejmé, že povinnost umožnit napojení nebo připojení znamená vydání kladného stanoviska, kladného projevu vůle. Jde-li o projev vůle negativní, pak není rozhodné, zda jde o vydání nesouhlasu či o neudělení souhlasu, rozhodující je obsah tohoto úkonu.

V souvislosti s námitkou, v níž žalobce namítal, že se nedopustil žádného jednání, které by bylo porušením zákona o vodovodech a kanalizacích, dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná, a to ve vztahu k výroku II. a výroku III. (tedy k výrokům, kterým bylo změněno odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy), v nichž žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, když v rozporu s ustanovením § 8 odst. 5 tohoto zákona přípisem ze dne 30. 6. 2010 vyjádřil nesouhlas s připojením navrhovaných 8 rodinných domků (výrok pod bodem II.) a k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích tím, že v rozporu s ustanovením § 8 odst. 4 vyslovil dne 25. 4. 2012 nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domků (výrok pod bodem III.).

Jak bylo výše uvedeno, přípisem ze dne 30. 6. 2010 odvolal žalobce souhlas ze dne 9. 2. 2009. Z obsahu tohoto souhlasu je zřejmé, že žalobce souhlasil s napojením 16 rodinných domků na kanalizační řad. Lze souhlasit se správními orgány, že tímto jednáním se Městská část Praha – Klánovice dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, a to porušením ustanovení § 8 odst. 4 tohoto zákona (bod I. výroku rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, který byl napadeným rozhodnutím potvrzen) neboť tímto úkonem žalobce vyjádřil negativní stanovisko s napojením navrhovaných rodinných domků, aniž by argumentoval technickými či kapacitními možnostmi, když je zřejmé, že kodvolání souhlasu došlo pro tvrzené problémy s rozsahem místní silniční komunikace. Tímto úkonem se však žalobce nemohl dopustit porušení ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, tedy správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) tohoto zákona (bod II. výroku rozhodnutí), a to již proto, že přípisem ze dne 9. 2. 2009 nebyl dán souhlas s připojením, odvolání souhlasu ze dne 9. 2. 2009 tedy nebylo vyjádřením nesouhlasu s připojením, protože souhlas ze dne 9. 2. 2009 otázku připojení vůbec neřešil. Spáchání správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích úkonem ze dne 30. 6. 2010 tedy nebylo prokázáno. Je nutno zdůraznit, že v případě správního trestání je nutno dbát na to, aby jednání, která jsou posuzována jako správní delikt a je za ně ukládána sankce, musí být prokázána jednoznačně bez jakýchkoliv pochybností.

Pokud jde o úkon žalobce ze dne 25. 4. 2012, tj. nesouhlas s připojením 16 rodinných domků, je zřejmé, že žalobce projevils negativní stanovisko k připojení uvedených rodinných domků na klánovickou vodovodní a kanalizační síť, aniž by své negativní stanovisko relevantním způsobem odůvodnil. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, tím se dopustil správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích (výrok IV. rozhodnutí). Nelze však učinit závěr o tom, že tímto úkonem se dopustil správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f), tedy porušení ustanovení § 8 odst. 4 uvedeného zákona, jak bylo rozhodnuto pod bodem III. výroku rozhodnutí, když nesouhlas ze dne 25. 4. 2012, se napojení na stávající kanalizační a vodovodní síť netýkal, resp. nesouhlas s napojením nebyl předmětem tohoto sdělení.

Jestliže právní předpis rozlišuje mezi napojením a připojením na stávající vodovodní a kanalizační řady, stanoví s přihlédnutím k rozlišení těchto pojmů i dvě samostatné skutkové podstaty, pak je nutno vycházet konkrétně z úkonu subjektu, ve vztahu k němuž je

odpovědnost za správní delikt vyvozována. Jestliže není pochyb o tom, že přípis ze dne 30. 6. 2010 je odvoláním souhlasu s napojením a přípis ze dne 25. 4. 2012 je jednoznačně nesouhlasem s připojením, pak v rámci správního trestání nelze akceptovat, že oba tyto úkony je možno současně považovat za odvolání souhlasu či projevení nesouhlasu s napojením i s připojením.

Žalobce pod písmenem b. této části žaloby uvedl, že napojení na vodovod nebo kanalizaci podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích a připojení k vodovodu nebo kanalizaci podle § 8 odst. 5 tohoto zákona jsou dva technicky a právně rozdílné instituty, což vyplývá i z toho, že napojení vodovodu či kanalizace je podmíněno uzavřením písemné dohody podle § 8 odst. 3 uvedeného zákona s tím, že odlišnost se promítá i do výše ukládaných pokut v případě porušení těchto ustanovení. K této části žaloby je nutno uvést, že v podstatě neobsahuje žádné konkrétní žalobní námitky, jde o konstatování právní úpravy s tím, že je poukazováno na odlišnost pojmů „*napojení*“ a „*připojení*“. Lze odkázat na to, co bylo k odlišnosti těchto pojmů uvedeno výše s tím, že tvrzení žalobce o tom, že uzavření písemné dohody je nutné pouze v případě aplikace § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích nemá oporu v zákoně. Z ustanovení § 8 odst. 5 vyplývá, že i v případě připojení je nutno uzavřít dohodu. Obsah dohody je samozřejmě odlišný, což vyplývá z odlišnosti uvedených pojmů „*napojení*“ a „*připojení*“ a s tím související odlišností předmětu uzavíraných smluv.

Určitou opodstatněnost lze přiznat námitce, v níž žalobce vyjadřuje nesouhlas se stanoviskem žalovaného, že zaměňování termínu napojení a připojení není důvodem k vydání nesouhlasu s tím, že je rozhodující projektová dokumentace s návrhem inženýrských sítí. Podle názoru soudu je na žadateli o napojení či připojení, aby žádost formuloval dostatečně jednoznačně, aby bylo zřejmé, čeho se u vlastníka vodovodního a kanalizačního řádu domáhá. Na druhé straně lze očekávat od vlastníka sítí, že v případě, že bude osloven, vyjádří své stanovisko nebo uvede své výhrady k obsahu požadavku na zaujetí stanoviska. Jak již bylo uvedeno, je v daném případě zřejmé, že žalobce svá stanoviska vyjádřil, ze spisu nevyplývá, že by měl problém s tím, aby pro nejasnost požadavku své stanovisko žadateli sdělil. Tyto pochybnosti uvádí ve zcela obecné poloze až v žalobě.

Žalobce pod písm. c. této části žaloby s odkazem na ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích namítal, že žádost o napojení na vodovod podala společnost stavebníka UBM Klánovice s.r.o. až dne 9. 7. 2014. K této námitce lze, s odkazem na to, co bylo výše uvedeno, konstatovat, že toto tvrzení nekoresponduje s obsahem souhlasu, vyjádřeném žalobcem v přípisu ze dne 9. 2. 2009, když tento souhlas byl zcela jednoznačně souhlasem s napojením rodinných domků.

Pod písm. d. této části žaloby žalobce s odkazem na ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích namítal, že nebyly splněny technické možnosti připojení, zejména navrhovaná zdvojení stávajících vodovodů a kanalizací bylo v rozporu s generelem odkanalizování a zásobování pitnou vodou a Městskými standardy vodárenských a kanalizačních zařízení na území hl. m. Prahy, poukázal na tlakové poměry vodovodu. K těmto námitkám je nutno konstatovat, že z obsahu odvolání nesouhlasu ze dne 30. 6. 2010 ani z nesouhlasu s připojením ze dne 25. 4. 2012 není zřejmé, že by žalobce v těchto úkonech argumentoval v žalobě uvedenými skutečnostmi. Pro posouzení sankční odpovědnosti žalobce za správní delikty, uvedené pod bodem I. a IV. rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 11. 2014, které byly žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeny, je nutno vycházet z obsahu

těchto úkonů. Dodatečné odůvodnění poté, kdy ve věci bylo pravomocně rozhodnuto, nelze z pohledu vyvozování deliktů odpovědnosti akceptovat a zohledňovat.

Námítka o tom, že podle původně předložené dokumentace nebylo možno souhlas s napojením nebo připojením na vodovod ani kanalizaci ve vlastnictví žalobce udělit neshledal soud důvodnou. Jak již bylo uvedeno, úkony žalobce ze dne 30. 6. 2010 a ze dne 25. 4. 2012 jsou zcela jednoznačné, z jejich obsahu není zřejmé, že by žalobce měl jakýkoliv problém s tím, aby mohl opodstatněnost žádosti o napojení či připojení posoudit. Pokud by tomu tak bylo, bylo na žalobci, aby vyzval žadatele k doplnění podání či vysvětlení. Dodatečně žalobcem tvrzená skutečnost nezakládá opodstatněnost negativního stanoviska, a to bez jakéhokoli odůvodnění z hlediska podmínek, které zákon stanoví (technické a kapacitní možnosti).

Pod písm. e. této části žaloby žalobce namítal, že pozemek, který chce stavebník připojit na vodovodní a kanalizační řad leží na území jiných městských částí, tyto pozemky nejsou ani pozemky sousedními, mezi nimi se nachází pozemek, který je ve vlastnictví třetí osoby. Tyto otázky však nejsou předmětem posouzení v rámci požadavku stavebníka na stanovisko žádosti o napojení či připojení k vodovodní či kanalizační síti. Skutečnost, že nemovitosti, které měly být napojeny a připojeny na klánovickou kanalizační a vodovodní síť leží mimo katastrální území žalobce je skutečností nerozhodnou, nejde o hledisko, které by byl oprávněn žalobce posuzovat. Lze souhlasit se žalovaným, že obcí je v této situaci hlavní město Praha, které se dělí na jednotlivé městské části. Ani otázka vlastnictví či práva vést vodovod či kanalizaci přes pozemek, který je ve vlastnictví třetích osob, není otázkou, kterou by žalobce byl oprávněn posuzovat, nejde o otázku technickou, nýbrž o otázku právní. Je na stavebníkovi, aby si v další fázi řízení právo vést inženýrské sítě přes pozemek ve vlastnictví třetích osob zabezpečil. Tvrzení ad absurdum považuje soud za neadekvátní a z pohledu předmětu řízení (posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt) nelze toto tvrzení považovat za žalobní námitku, která by se k předmětu řízení vztahovala.

Pod bodem II. žaloby žalobce namítal, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Podle § 34 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Jak je zřejmé z odůvodnění prvostupňového správního orgánu, Magistrát hl. m. Prahy posoudil jako přitěžující okolnost skutečnost, že ode dne spáchání správního deliktu 30. 6. 2010, kdy byl souhlas s napojením odvolán, nebyl ke dni vydání tohoto rozhodnutí souhlas udělen, současně bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že nesouhlas s napojením nebyl řádně odůvodněn. Pokud jde o úkon ze dne 25. 4. 2012 Magistrát hl. m. Prahy uvedl, že za přitěžující okolnost považuje skutečnost, že nebyl souhlas vysloven, k získání souhlasu došlo až 26. 5. 2014 s tím, že nesouhlas s připojením nebyl řádně odůvodněn. Za polehčující okolnosti považoval prvostupňový správní orgán skutečnost, nakolik se na situaci podílela společnost stavebníka, zda činila v průběhu čtyř let kroky ke znovuzískání souhlasu. Přihlédnuto bylo i k majetkovým poměrům žalobce. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný poukázal na délku protiprávního jednání s tím, že přesto, že podle názoru žalovaného se žalobce dopustil nikoliv dvou správních deliktů ale čtyř (viz. výrok o změně odvoláním napadeného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy) nezměnil výši uložené pokuty, neboť ji považoval za přiměřenou a dostatečně výchovnou.

Z odůvodnění obou rozhodnutí je tedy zřejmé, že správní orgány hodnotily hlediska, která jsou v zákoně uvedena. Jako polehčující okolnost byla zhodnocena skutečnost, že

žádosti stavebníka nebyly jednoznačné, byla zohledněna i skutečnost, že situace je z hlediska souhlasu již vyřešena. Na druhou stranu byla řešena i otázka délky trvání protiprávního jednání, zhodnocena byla i skutečnost, že negativní stanoviska žalobce nebyla řádným způsobem odůvodněna. To znamená, že hlediska, na která žalobce poukazoval byla zohledněna.

Nelze souhlasit se žalobcem v tom, že povinnosti vlastníka vodovodních a kanalizačních sítí vyplývajících ze zákona o vodovodech a kanalizacích jsou povinnostmi neurčitými. Jak již bylo uvedeno, jde o povinnosti jasné a to, že není stanovena forma úkonu, kterým je třeba zákonem stanovenou povinnost splnit, nezpůsobuje neurčitost právní úpravy. Navíc je zřejmé, že žalobce neměl problém své stanovisko, ať kladné (např. ze dne 9.2. 2009) či záporné (např. stanovisko ze dne 30.6.2010 a ze dne 25.4.2012), vyjádřit. Proto tato skutečnost nemohla mít vliv na výši uložené pokuty.

Otázka délky územního řízení je v této věci otázkou nerozhodnou, když žalobce v době, kdy činil úkony vyjadřující nesouhlas, respektive odvolával souhlas, nemohl předpokládat délku tohoto řízení.

Pokud jde o argumentaci rozhodnutím v jiné věci, tj. rozhodnutím ze dne 16. 12. 2014, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, kde došlo ke snížení pokuty z částky 10.000,- Kč na 3.000,- Kč, je nutno konstatovat, že jde skutkově o odlišnou situaci, kdy obec nesouhlasila s připojením jednoho rodinného domku v situaci, kdy v průběhu povolování výstavby tohoto rodinného domku měl majitel akceptovat používání svých vlastních sítí vybudovaných na svém pozemku (studna a jímka na vyvážení) do doby, než se v předmětné lokalitě zbudují sítě podle schváleného projektu. Skutková situace v této věci je zcela odlišná. Proto argumentaci uvedeným rozhodnutím soud nepovažuje za důvodnou.

Pokuta byla uložena v polovině zákonem stanovené sazby, správní orgán hodnotil i majetkovou situaci žalobce. Odůvodnění výše uložené pokuty považuje soud za dostatečné. Soud pokutu neshledal za zjevně nepřiměřenou. Nelze souhlasit se žalobcem, že správní delikt trval poměrně krátkou dobu, což bylo ovlivněno vyjasňováním úlohy městské části k možnosti či povinnosti souhlas udělit nebo odepřít s tím, že městská část zastává negativní stanovisko k umístění a výstavbě urbanistického celku jako takového. Z obsahu spisového materiálu je naopak zřejmé, že správní delikty trvaly poměrně dlouhou dobu, když ze spisového materiálu vyplývá, že o této otázce bylo rozhodnuto až usnesením Zastupitelstva Městské části Praha – Klánovice ze dne 26. 5. 2014, usnesení č. 15/2014. Z tohoto usnesení je zřejmé, že Zastupitelstvo Městské části Praha – Klánovice za I. souhlasí s připojením na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích pro projekt výstavby 16 rodinných domků za zde stanovených podmínek a za II. pověřuje Úřad městské části Praha – Klánovice – Odbor výstavby k vydání souhlasného stanoviska k napojení na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích pro shodný projekt. Lze jen poznamenat, že z usnesení č. 15/2014 je zřejmé, že sám žalobce nepoužívá pojmy připojení a napojení jednoznačně, když je odbor výstavby úřadu městské části pověřen k vydání souhlasného stanoviska k napojení na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 5, ačkoliv uvedené ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích upravuje otázku připojení a nikoliv napojení.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba byla zčásti podána důvodně, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení

(§ 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.). Lze poznamenat, že soud přistoupil ke zrušení celého napadeného rozhodnutí, a to s přihlédnutím k tomu, že za všechny čtyři správní delikty byla uložena jedna pokuta.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., že žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení představují částku 3.000,- Kč za soudní poplatek zaplacení z podané žaloby a odměnu za zastupování za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč, 3x režijní paušál po 300,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání u soudu - § 7, § 9, § 11, § 13 vyhl. č. 177/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů). K této částce 10.200,- Kč pak byla připočtena daň z přidané hodnoty ve výši 2.142,- Kč, když zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkem odměna za zastupování činí 12.342,- Kč, celková náhrada nákladů řízení představuje částku 15.342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 2. března 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová